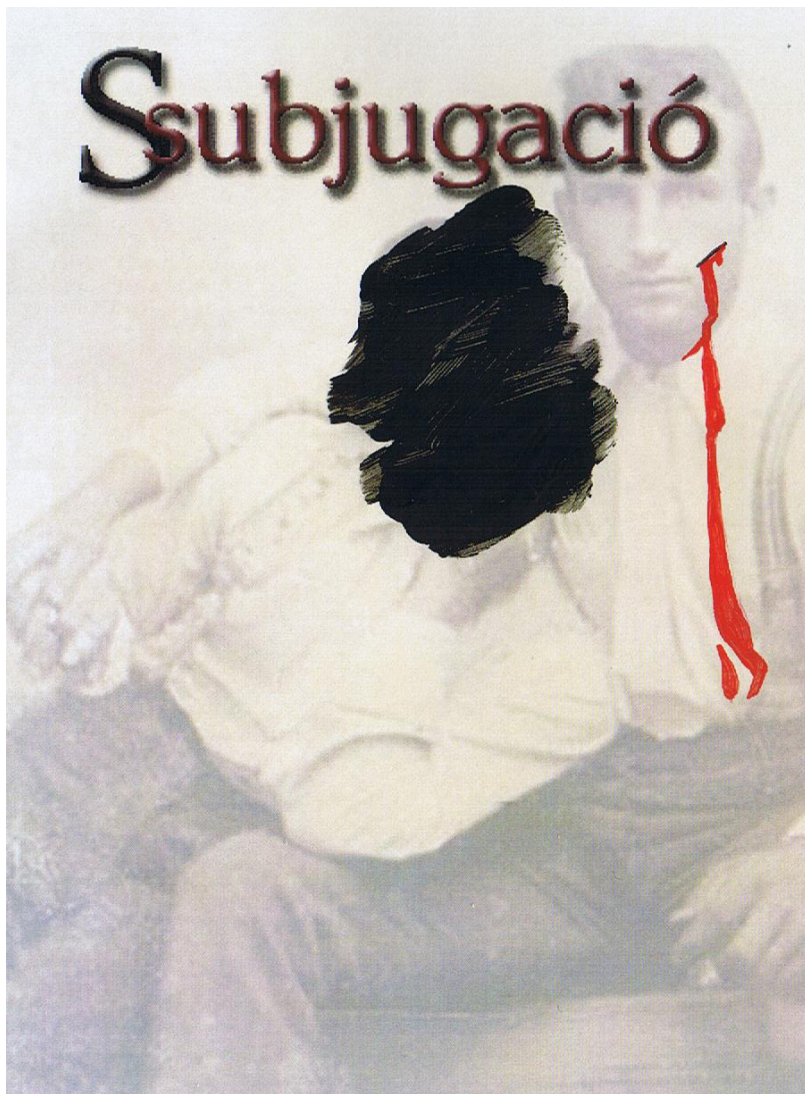

Subjugació

Has estat el que més he estimat en aquesta vida. Et vaig estimar des del primer moment en què et vaig veure.

Déu, quant t'he desitjat! He sofert tant per tu! Tants anys amant-te i no he pogut gaudir mai del teu cos que ara jau en aqueix fred i fosc indret.

Recorde quan vaig arribar a aquell horrible col·legi per primera vegada i em van assignar una classe. Tenia por d'entrar en ella: jo era molt tímid i, a més, era d'extracció humil i venia del poble, i això, en aquella època era una xacra inconfessable i difícil d'ocultar. Però quan vaig entrar a l'aula, tot va canviar. Era com si el sol hagués augmentat la intensitat de la seua llum. Alguna cosa hi havia allí que em subjugava, que m'atreia, i eres tu: t'envoltava una aura de llum que brillava només per a mi.

No atenia les paraules del professor (supose que estaria donant-nos instruccions per al curs que començava), per a mi només existia la teua imatge de llum, que anava impressionant les meues neurones, formant un daguerreotip que ja mai no

oblidarien. Per un instant vaig creure esvair-me: m'estaves mirant i amb un gest i un somriure encantador semblaves interrogar-me. No sé quina ganyota faria jo que vas riure, i vam començar una mala dissimulada complicitat d'ofecs i riures. D'ací va nàixer la nostra amistat, i el meu amor incondicional.

Tu em vas ajudar a suportar aquell ambient hostil i a deixar enrere el, per a mi, passat vergonyant. Jugaves, parlaves, discuties, caminaves... Jo et seguia sempre, t'idolatrava.

Odiava tots aquells companys de bona família que t'envoltaven i amb els quals tu semblaves dur-te tan bé: Et volia només per a mi (i això que ho sabia impossible!).

Vaig ser feliç en aquella època: semblaves haver-me triat a mi: em vas presentar els teus pares, em convidaves a la teua casa, passàvem junts alguns caps de setmana, junts eixíem d'excursió a la muntanya i junts dormíem quan estàvem fora de casa (Però jo no dormia llavors: en la foscor de la tenda de campanya intentava sentir-te, entreveure el teu cos, tan proper al meu encara que tan distant. I tu,

adormit, posaves un braç damunt de mi que em cremava la pell. Un desig punyent em feia perdre els sentits. Aleshores jo no gosava respirar per no trencar l'encant; portava la meua mà a acaronar-te la rossa cabellera, i no podia impedir que gruixudes llàgrimes d'impotència rodaren per les meues galtes).

Et mirava de reüll al matí quan entre riures i bromes et vesties, t'espiava en la dutxa, baixava la veu per murmurar-te coses a cau d'orella per tal de fregar la teua cara, acceptava el teu braç en el meu muscle quan anàvem de passeig (a pesar que pensava que tots s'adonarien de que allò no era sana companyonia), simulava baralles amb tu per abraçar la teua cintura i estrènyer-me contra tu.

Mai em vaig atrevir a confessar-te res. Fins i tot vaig ser el teu còmplice quan et vas cercar aquella vulgar xicota com a promesa, avui la teua dona, i que la teua distingida família no acceptava. I et vaig acompanyar en les teues noces i vaig ser el teu testimoni davant déu i et vaig mentir en felicitar-te per la consagració d'aquella unió. Després he estat el teu confident en les infidelitats amb ella; sense tu saber el que amb això em mortificaves.

Vaig decidir no patir més. I aleshores vaig buscar el distanciament: No volia més dolor; no, mai més. Després de molt temps de caos, de trobar-me perdut a la vida, sense brúixola per indicar-me cap on adreçar-me, d'aquella voràgine de sentiments oposats i absurds, de plorar llàgrimes de sang, de no voler mirar ningú per la por de ser correspost, de buscar com un esperitat la insensibilitat, de jurar-me que mai més, que aquell seria l'únic desengany... reconciliar-me amb tu i tornar a començar, a enlairar-me, a surar entre núvols de cotó, a mirar contínuament cap al mateix i únic centre (tu, que jaus ja mut per sempre a dalt); vaig tornar a traure brots de les meues branques esporgades, a empeltar en elles gemmes de "t'estime"... sense possibilitat de correspondència, però amb un gran amor unívoc vers tu.

Mai no em vaig atrevir a confessar-te res. Sempre he estat molt discret i reservat, molt *educat*; el que es diu una bona persona; per no ferir-te (quina ironia; ferir-te per dir-te que t'estimava!), per no perdre't per sempre, encara que mai no et vaig tenir.

I te n'has anat, i t'he perdut per sempre i no t'has assabentat de res, del que t'he volgut. Ara t'ho dic, ara que ja no pots sentir-me des d'aqueixa freda estança d'allà dalt. Fixa't si he estat un home moderat i respectuós.

Et volia per a mi, només per a mi!
T'estimava...

I ara, què serà de mi?, què faré més sinó estimar-te?